

DIVIZIA NAȚIONALĂ „A”

ETAPA A20-A

De data aceasta ne-am propus ca faptele de pe teren din partidele de duminică din campionatul divizionar să le reflectăm prin aspecte desprinse din atmosfera vestiarelor, din mijlocul jucătorilor sau al antrenorilor, din tot ceea ce urmează după fluierul final al arbitrilor.

Insemnările reporterilor noștri le împărtășim mai jos cititorilor, cărora în pagina a patra, în schimb, le oferim succinte descrieri ale jocurilor.

REZERVĂ DEMNĂ LA ÎNVIȚĂTORI

A te strecura imediat după un meci, pe ușa cabinei unei echipe de fotbal învinse, frizează undeva indiscreția (scuzată însă de profesiune) și tocmai de aceea este puțin jenant. Te poate întimpa, dincolo de cîteva centimetri de placaj, tabloul sumbru al unei tăceri mormintale, cel dramatic al unui zbucium exteriorizat în lacrimi de suferință, sau acela penibil al reproșurilor reciproce învelite (se mai întâmplă) în haina înepăturilor.

Pe jucătorii ieșeni, învinși la Tg. Mureș, i-am găsit un minut după meci, cu capetele plecate și cu o undă de nemulțumire în priviri. Nu era resemnare în atitudinea lor, era mai mult un sentiment de necaz și o conștiință a propriei neputințe.

„Iar am pierdut!” a izbucnit cineva. O exprimare spontană și aparent eliptică, dar pentru cei avizați, acela care o lansase spusese de fapt așa: „Iar am pierdut jucînd de la egal la egal cu partenerii, iar am pierdut din greșeli de apărare nerecuperate de înaintarea noastră, exasperant de ineficace, iar am pierdut exact ca și la București cu Progresul și la Cluj cu Universitatea”.

„Iar ati pierdut?” — intervine ușor detașat și cu un aer de monitor, portarul Constantinescu. „Păi sigur, dacă...” și începe o „expunere de motive” (întreruptă de o apariție bizară), care se învîrtea în jurul celor patru atacanți, puși cu toții sub acuzarea de a fi risipit senin ocazii certe. Dar a descins în scenă apariția bizară de care vorbeam, fiindcă a intrat pe ușă șontic-șontic, jucătorul A.S.A. — Timpănaru, cu piciorul sting în mîngina unui bandaj de ghips. Comicul si-

tuăției a risipit norii de ceartă ce începuseră să se adune și Timpănaru stringînd mina tuturor, a refăcut parcă liantul moral, pîndit de subminare.

Vizavi, la A.S.A. jucătorii, după duș, se îmbrăcau cu figuri îngîndurate, maturizate de intuiția aceea incomodă că nu întotdeauna victoria trebuie să declanșeze și fericirea. Pentru că nu toate victoriile reflectă o superioritate netă, pentru că nu toate victoriile reprezintă și un balsam pentru rănile vechi.

Ion CUPEN

LUPESCU SAVUREAZĂ GOLUL DOI...

Culoarul cabinelor de la parter, cu o jumătate de oră înaintea partidei Rapid — U.T.A. Glușteni se aflau adunați în cabina lor, cînd Răducanu sosea în mare grabă din teren, unde, furat de meciul din deschidere, uitase că urma replica lor. Cîrînd jucătorii apar în costumele de gală vișinii, gata pentru încălzire. Vin și oaspeții, în frunte cu Mircea Petescu, avînd o bună dispoziție evidentă: fețe zîmbitoare, destinse, saluturi politicoase și condescendențe pentru cei din jur. Timp de 10 minute însă, jucătorii arădîni sînt nevoiți să aștepte în fața ușii înclinate a cabinetelor care le fusese destinată, întrucît nu se găsea cheia! Buna dispoziție persistă însă...

După meci, în ambele cabine, culoarea dominantă — cea a noroiului, o bună parte din „rămășițele pămîntului” ale gazonului fiind transportată în sălile de duș. Greavă se uita într-o oglindă și nu se recunoaște. Năsturescu își masează îngrijorat coapsa, cu gîndul departe, poate la duminica viitoare, poate la 16 aprilie... Dan, care înaintea meciului era încruntat și afișa o sobrietate care-l stătea ca o haină strîmă, intră sub duș cu o mască inexpresibilă. Lupescu savurează, prelungit, deliciile golului doi al cărui coautor a fost, stimulată de atenția cu care-l sorbea cuvintele Dumitriu II, marele absent din teren.

La U.T.A., nimic nu lăsa să se întrevadă prima înfrîngere în campionat, de la 17 noiembrie, după 6 etape. Nicolae Dumitrescu: „Nu mă poate afecta rezultatul în asemenea condiții de joc. Ce poți pretinde mai mult unor oameni, mă refer la ambele echipe, pe care-i vezi luptînd cu abnegație pentru a scoate din noroi fața fotbalului?” O singură suferință răzbate la suprafață: cea a lui Petescu, ghinionistul partidei, accidentat în ultimele minute, pe același teren unde a rămas la pămînt în primele minute ale meciului cu Bobby Charlton și al săi. Cit de departe i se părea duminică lui Petescu, Atena...

Paul SLAVESCU

ETAPA, FĂRĂ SPECTATORI, ÎN VESTIARELE BUCURIEI ȘI DEZ

DOUĂ „BARAJE” SURPRINZĂTOARE!

Nu credeam, nu aveam cum să prevăd motivele pentru care, după meciul F.C. Argeș—Petroșul, în drum spre cabinele jucătorilor, voi avea de... învins două „baraje” surprinzătoare. Primul, la intrarea în tunel de la tribuna I:

— Aha, ești ziarist, unul dintre ăia care scriu că la noi nu se face ordine! Așteaptă! Să te înveți minte altădată!...

Îl priveam stupefiat pe mai-marele oamenilor de ordine de pe stadion. Caut să-l conving, să-i explic.

— Nimic. Să nu-i dai drumul pînă nu pleacă spectatorii! — ordonă scurt unor subalterni.

Iată-mă, deci, și în postura celui care trage ponoasele de pe urma ieșirilor huliganice ale unor spectatori locali, certăți cu elementarul bun simț al ospitalității, și înfierate în presă săptămîna trecută. M-am amuzat, totuși. Eram pentru prima oară oaspete al Piteștiului. Și nu înțelegeam cu ce greșisem față de argeșeni.

Dar n-a fost singurul afront primit. În fața cabinei Petroșului, antrenorul Ilie Oană patrula nervos, manifestîndu-și vizibil supărarea. Cu toate acestea, deosebit de amabil, mi-a permis să intru în cabină. Mi-am pregătit carnetul, căutîndu-l pe Pavlovici. Dar n-am apucat bine să deschid gura, că...

— Lasă-ne, domnule, în pace! Poftim afară!...

Cine credeți că mă luase astfel în primire?

Mocanu! Internaționalul reputat, pe care-l consideram un jucător exemplar. Tirziu, în tren spre București, rememoram desfășurarea partidei. Min. 5: Mocanu îl faultează pe Radu. Se execută lovitură și... gol. Min. 37: Mocanu îl faultează pe Radu. Se execută lovitură și... gol. Observați? Doar minutele diferă... Iată, deci, cauzele furiei fundașului petroșist, de după meci. De aici însă și pînă la ieșirea pe care, sînt sigur că a regretat-o, e o cale destul de lungă. Desigur, nu-i ușor să fii calm, lucid, în clipe de mare tensiune.

Dar, fiind, dovedești o tărie de caracter și inteligență, demne de respect.

Laurențiu DUMITRESCU

PITEȘTI. Fundașul Ivan sare irezistibil și înscrie, cu capul, golul decisiv al meciului

Foto: Constantin PUCA

BUCUREȘTI. Sătmăreanu are, evident, „ap” în fața porții craiovene, urmărind cu jînc Gaboras.

INTRANSIGENȚA LUI

În drum de trei ori spre vestiarele stadionului „23 August”, prin coridorul care se deschide din tunel și în care trebuie să fentezi... picăturile de apă prelînse din tavan în niște vase plasate pe covor, silind la adevărate slalomuri. Ne atrage atmosfera de la vestiare și de fiecare dată înregistrăm alta în tabăra celor două combatante, Steaua și Universitatea Craiova, vechi rivale.

Înainte de joc. Incordare și dirigenie pe chipurile băieților lui St. Covaci și St. Onisie; se află după un eșec în fața dinamoviștilor. Calm la universitarii craioveni, rupt din seninătatea antrenorilor St. Coidum și V. Frînculescu. Pe undeva însă, se simte apropierea unui joc de angajare fără rezerve, vîzînd mai ales starea terenului.

La pauză. Mai întîi consemnăm nemulțumirea ascunsă, că să nu spunem indignarea „steliștilor” față de modul cum a fost, mai bine zis cum n-a fost pregătit terenul pentru meciuri. Se suprapune însă, satisfacția scorului favorabil lor pînă atunci, ceea ce, însă, nu-l împiedică pe St. Covaci să nu remarce mijloacelor că nu-și marchează suficient adversarii direcți, lăsîndu-i astfel liberi în acțiune. Dincolo, în cabina craiovenilor, se consumă un epilog neplăcut: calmul și încrederea într-un rezultat bun pînă la urmă sînt fîrțate, pentru moment, de o replică nelocului său din partea lui Deselnicu, la observația antrenorului St. Coidum că el a greșit, inițial, la faza din care s-a primit golul. Antrenorul îl sancționează pe loc, înlocuindu-l în echipă. Nu înțelege să facă rabat indiscipliniei. Și bine face.

După meci. Satisfacție în tabăra bucureștenilor, care se grăbesc ca toți ceilalți, spre dușuri. „Cred că am meritat să cîștigăm. Am avut ocazii de gol. Universitatea, însă, ne-a fost un adversar demn”, punctează St. Covaci. În replică, parcă, notăm și opinia lui St. Coidum: „Puteam să scoatem meci nul, dacă nu chiar să cîștigăm. Am avut ocazii de gol. Steaua însă, ne-a învins cu ceea ce a lipsit atacului nostru: insistență și finalitate. Sînt mulțumit de echipă, față de condițiile în care ne-am pregătit”.

Și cînd și obiect echipe est pii de rec

TG. MUREȘ. Zidul apărătorilor leșeni pare de neîntrecut pentru atacul A.S.A. a fost obținut din penalti...

de an

În activi nui propriu na un avar că în oric omui acio și cu mai află în co care este a în această

Mircea IONESCU